

BESEDNIK.

Kratkočasen in podučen list za slovensko ljudstvo.

Izhaja 10. in 25. vsakega meseca.

Velja celoletno 2 gold. 50 kraje. — polletno 1 gold. 30 kraje.

List 9.

V Celovcu 10. maja 1873.

Leto V.

Hvaležnost.

(Spisal Josip Korzeniowski.)

(Konec.)

Nekega večera, ko gospe R. dva dneva nisem bil videl, prejel sem od nje listek: „Moj mož je hudo bolan. Od nikogar neče pomoči, le Vašo bi rad, gospod Karol! Karol! pridite in otmite ga.“ Med ponovljenjem svojega imena sem slišal obupni jek njenega serca in opomin, kako me veže sveta dolžnost, da jej pomorem. Pobegnul sem z doma, da sem komaj sopihal. Gospa R. je jokala, starčka pa je vročica kuhala. Nasmijal se je, ko me je bil zagledal, in pokazal na persi. Takoj sem mu pušcal in zapisal primerno zdravilo. Gospa in jaz sva vso noč presedela pri njegovej postelji. Zjutraj je zadremal — in poprosil sem gospo R., naj bi tudi legla. Potlé skoraj nijsem več šel iz njiju bivališča. Po noči in po dnevi smo bili skupaj. Videl je nijsem le tačas, ko je spala, ali pa kedar sem šel domov, da sem se preoblekel in oddehnil se na čerstem zraci. Ali kljuba vsemu temu tovarištvu, kljuba nepreterganemu vzajemnemu občevanju ni z besedo — ai s pogledom nijsem njene misli vabil z moža ná-se, temuč smilila se mi je še bolj, nego kedaj popreje; ali nikoli ni bila moja ljubezen čistejša, nikoli mirnejša, zato ker se mi nikoli nij zdelo tako sveta, kakor tačas. Sedmega dne je gospod R. terdno zaspal, a jaz onemogel, ker toliko nočij nijsem spal; odšel sem v salon, legel na blazinjak in tudi zaspal. Po nekolikem časi sem začutil, da so se na láhko neka ustna dotaknila moje roke. Zdelo se mi je, da je to morda sèn samo, torej nijsem hotel pogledati, da se ne bi bil do cela probudil. Po nekolikih trenutkih se je neka néžna roka dotaknila moje roke in bolj in bolj tiščala jo. Vsklonil sem se — gospa R. je stala pred menoj, njé obličje je gorelo od samega veselja. „Užé dolgo časa sem tú“ — dejala je, „pa vi ste spali tako ljubeznjivo, a nijsem se upala, da bi vas bila izbudila. O, ljubi moj gospod Karol, njemu je boljše — probudil se je veselejši, nasmijal se mi je in poljubil me.“

„Hvala Bogu!“ — „to je bilo odločilno spanje. Sāj zopet ozdravi, le mirni bodite!“

„Zató bodem pa vaša dolžnica, ljubi gospod Karol,“ — dejala je, zopet prijela me za roko in k ustom hotéla pritisniti jo. Jaz sem jo objel, pritisnil k sercu in bratovsko poljubil na čelo — ali zató mi nij bilo žal ni takrat, niti se ne kesam zdaj-le za tega délj. To je bilo nedolžno razodetje, nedolžno veselje zaradi ozdravljenja, sāj sva oba ljubila bolnika.

Pa to nij bilo zmérom tako. Po treh nedeljah je gospod R. do céla ozdravel, malo po malo se je zopet do cela zamaknil v svojo poprejšnjo delalnost. Mirni in tako znani — začeli smo zopet veselejše živeti. Zaupnost v najini moči je krepko vzrastla vsled dolge sterpnosti; ali — žalibože! z njo vred je rastle tudi nevarnost. Naš razum je mogočen — moramo pa biti z njim zmérom na straži, kakor vojščak, — ki po noči in po dnevi čaka sovražnika in ne zaspí. Če onemore ubožec, če mu omedlé moči, sovražnik varno pride mimo spečega stražnika: a tako se je zgodilo tudi z nama. Ker sva dan za dnevom občevala, če prav nama je bilo živo pred očmi, kaj sva sveto sklenila, vendar-le sva stopila vsak čez svojo mejo, ki sva si jo bila sama postavila skrivoma, brezi kakove prisége.

Nekega večera sva bila sama doma. O temnih urah se človek lahko dopadljivo razgovarja; jaz sem hodil gori in doli po sobi, gospa R. pa je sedéla na svojem blazinjaku. Malo po malo so nama oterpnele besede; nevarno molčanje naju je pokrilo sè svojima perotnicama; približal sem se jej, sel k njej, prijel jo za roko, stisnil in dolgo časa deržal na svojih persih. Po nekolikih trenutkih se mi je zdélo, da joče. Nagnil sem se jej k obličju — pa je réš plakala. Pokleknil sem pred blazinjak, objel jo, pritisnil k sercu, polnemu hude obupnosti in ljubezni. Njé glava je zlezla mi na ramo: poljubljaj sem jej čelo, oči in ustna. Nij se branila mojim poljubom, pa tudi vračala jih nij. Kmalu sem znal, da si nij več v svesti. Prestrašen se vsklonim — obupnost, zaničljivost, neizrekljiva bolelost je razsajala mi v persih. Takov sem nekoliko časa stal brezi vsakojakega gibljaja in gledal nedolžno žertvo svoje blaznosti. Sreča — da sva bila luč dobila v sobo. Dejal sem služniku na tihoma, da je gospa zadremala. Sluga je veroval in odšel — a jaz sem se izpametil; ker mi je pri rokah bila voda, razdramil sem jo. Ko je do céla zopet bila si v svesti, pokimala mi je, da bi sel k njej. Poslušen sem bil, kakor dete. Prijela me je za roko in jela poljubljati jo. „Ne branite mi tega razkošja,“ — omenila je, „jaz sem vaša velika dolžnica: največa zató, ker ste oteli življenje mojemu soprogu, pa tudi za tega délj, ker ste mi persi oživili z nekim globokim, neizrekljivim čutom; dolžna sem vam hvalo za čast in pokoj vesti, ker — ko bi vi ne bili moški bili, stokrat slabejša bi še bila jaz. Ali bi me osrečili še z neko dobroto?“ — „Gotovo rad,“ — odgovorim krepak. — „Odidite jutri zjutraj,“ — rekla je s tihim glasom. „Jutri ne,“ — odrečem. „Rad bi se poslovil od vašega moža. Pojutrajšnjem ob osmih odidem.“ — „Prav,“ — poterdila je, „le varujte, da nijste le obljubili, da se

žertvujete — zdaj pa idite, ljubi Karol!“ — Ko je bila to izgovorila, vstala je, stisnila se mi v naročje: najina ustna so se zedinila na dolgo slovo — a v nekolikih trenutjih sem užé bil na dvorišči: noč me je skrila; gosti oblaci so viseli nad božjim svetom.

Drugega dné zgodaj sem gospodu R. dal glas, da moram oditi. Pred odhodom me je obiskal pošteni starček: na poti je bil od svojih bolnikov, — in odšla sva skupaj. Gospo sva našla, da se je oblačila, ali praznejše nego navadno, s posebno — z gorečo radostjo, katera je največa sila obupnemu sercu.

Po obedu je gospod R. stopil v svojo sobo. Gospa je stopila k meni in urno omenila: „Ne bojte se zá-me, Bog nama pomore, sáj najina prijaznost je čista in poštena. Pa pridite todi mimo, rada bi vas še enkrat videla, čakala bodem na pomolih.“

Gospod R. mi je prinesel dar na spomin: sam mi je dal dragoceno krabico z angleškimi lekarskimi stroji, gospa pak mi je podarila mošnjo, ki jo je prav sama splela. Poslovil sem se ranjenega serca in odšel. Vso noč nijsem mogel zaspati. Skozi okno sem lahko videl na morje, odperl sem ga torej in gledal morja globino, ki je bila priča najblagostnejšim trenutkom mojega serca. A jelo se je daniti — obnebja rob začel jasniti; bela svitloba se je nenadoma zmodrila in modrina je svobodno vstajala na nebo in razprostirala se nad morjem.

Po nekolikem časi se je zlato oko prikazalo na daljnem obzoru; večalo in večalo se je to oko — in žareče solnce z najkrasnejšimi barvami se je prikazalo do céla in nenadoma sélo na svoj prozorni stol. To trenutje se je razlegnil topovega stréla grom sè stražne barke. Sklonil sem glavo, solze so se mi vsule iz trudnih očí, tiha molitev je objela mi dušo — in sè zemljo vred sem pozdravil kralja dnevu in svitlobi.

Ta krasni prizor me je pomiril, njegove velikosti se je zballo moje majhno bitje in z bitjem vred moje terpljenje; začel sem se pripravljati na pot, — ob osmih sem užé bil pred njenim domom. Moj voz je svobodno derdral naprej, a jaz sem nekoliko časa ostal pod pomoli; ona me je užé čakala na balkonu: dolgo časa je stermela vá-me, spregovorila pa nij ne besede. Napósled je z balkona po nitki spustila zapečaten listek, razprosterla proti meni roci, pritisnila ji na persi, kakor bi me bila hotela še enkrat pritisniti k sebi — in odšla je.

Sel sem na voz skoro v nesvesti. Peljal sem se kmalu po tej — kmalu po tej ulici, napósled pa sem ukazal vozniku, naj me zapelje v to in to oddaljeno gostilnico. Tam sem razpečatil njé poslednji dar. Na verhi sem našel listek, na listku pa te-le besede: „Hvala ti, ljubi angelj! Bog te spremljaj!“ — Tudi je v zavitku bila njé podoba, prav dobro ponarejena, nekoliko listkov tiste ovenele cvetice, njé lasje, lasje njenega moža in dnevnik — začéť v sedemnajstem letu njene starosti — pa do dné najine ločitve. Če me Bog nadari s hčerjo, prejme to na dan svoje poroke.

Zamišljen — kakor jetnik, tako sem v svojej sobi sedel nekoliko dnij. Le zgodaj zjutraj sem o gotovej uri vsak dan šel v cerkev, kjer sem vselej dolgo časa stal skrit v temnem kotu, od koder sem videl tjakaje, kjer je vsak pot sedela. Stoperv petega dné je bila prišla v svetišče. Ognjeno je molila. Obličje je imela še blede, a vnenjost je kazala, da je mirna in pokorna božje volji. Ko je bila odšla, mirnejši sem bil: poln svete zaupnosti sem pokleknil — v kratkej molitvi sebe in njo priporočil varstvu usmiljenega Očeta — uro kasneje sem bil užé daleč za mestom.“

Doktor je umolknil, sklonil glavo na persi — vsi navzočni so molčali. Napósled je gospa Adamova spregovorila: „Sáj sem znala, konec — da bode tak! Mi smo bili zamaknjeni v pripovedanje — ali gledite, uboga gospa ima vso ruto solzno.“ To je izgovorila in z obema rokama prijala roci gospé Kaminjske.

„To niso bile bridkostne solze, verujte mi,“ — omenila je Kaminjska. Mož je stopil k njej in prijel jo za roci.

„Ljubi gospod Karol!“ — dejala je stolnica, „hvala vam mnogostranski za vaše razodetje. Vaša žertvovalnost je bila redka in važna; ali kako ste prebili vse to? Povedite nam to véрно, — kaj se je zgodilo s to siroto?“

„O, dokončajte no, gospod!“ — oglasila se je gospodičina Zofija, ki je imela oči vse solzne. „Ali je potlé niste videli nikoli več?“ — povprašala je žalostno.

„O, videl sem jo še, gospodičina! Še štiri leta sem ostal v Podolji. Gospodu R. sem velikrat pisal; doktor mi je odgovarjal, a v njegovem pismu je bil v vsakem njene roke majhen pripisek, poln prijaznosti in prijateljstva. Ali vendar, to mi nij zadoščevalo. Vsako leto sem svoje prijatelje okanil, da idem v Kijev ali v Litvo, pa sem šel v Odeso. Bival sem vselej v tistej oddaljenej gostilnici. Zvečer sem zahajal pred njé dom, da sem gledal svitlobo v njenih oknih in časi videl tudi njeno senco na zavesah; pol noči sem več potov prežedel na svojej navadnej klopi in gledal na morje, zjutraj sem hodil pa v cerkev. Vselej sem bil v Odesi tako dolgo časa, dokler je nijsem videl, potlé pa sem se Bogu zahvalil za njé zdravje in mirnejši vernil se domov.“

Četerto leto sem se tam mudil delj časa nego navadno; nij mi več bilo dosti to, da sem jo le enkrat videl. Hotel sem jo videti vsaj nekolikrat, ker sem bil razboleščen hujše, nego kedaj popreje; nesreča me je nekega večera gnala k njenemu domu — in užé sem stal pred vrati, prav na tistem mestu, kjer sem jo videl prvi pot. Gotovo bi bil šel dalje — ali tega dné sem goreče molil, in gotovo angelj, ki stoji pred človekom, kateri se nagiblje v propast, — angelj, ki mu roko podaja, ko vidi nevarnost, ta angelj se me je usmilil. To trenutje sem zaslišal glas gospoda R., ki je poslovil se: „Lehko noč, zlato moje! hudo je bolan, ne bode me nazaj do jutra zjutraj.“ Te besede so me preplašile, čutil sem, kaka propast se odpira pred menoj: pobegnil sem takoj. Ko pridem domov, zapustil sem Podolje za zmérom in preselil se v Varšavo. Tam sem preživel tri leta; pridno in neumorno sem delal ves čas, ker delo mi je bilo in je še najboljšje zdravilo, kedar je serce slabotno ali duša boleсна.

Julija meseca 1836. leta sem iz Odesa bil dobil velik zavitek — černo zapečaten. Razpečatil sem ga s tresočo roko, neznansk strah me je mrazil po udih. Oddehnil sem se, ko sem bil verhi velikega zavitka zagledal napis pismu, ki je bil njene roke.

List je bil tak-le:

„Pošiljam vam zapečateni zavitek, ki sem ga našla med popirji svojega moža. Na zavitku je napis prav njegovega peresa. Naročil mi je, naj vam to pošljem stoperv po njegovej smerti. Mislim si užé, kaj je v zavitku. Kar koli mi odpišete, rotim vas, tako dolgo časa ne, dokler ne mine leto.“

Zavil sem ta zaklad, drag mojemu sercu, — zaklad — s celim pečatom.

Vse življenje nobeno leto mi nij bilo tako dolgo, kakor to. Ko pa je bilo minolo, dal sem za sv. mašo rajnkemu za dušo, šel k sv. izpovedi in vernil se domov — in razpečatil zavitek. To je bilo dolgo pismo, polno

očetovske ljubezni. Gospod R. je slutil, kaj se je godilo v mojem sercu, zato mi nij stavil nikakoršnih zaprek in nij zadržaval me, ko sem se poslavljaj od Odese. Drugo pa je izvedel od svoje soproge po mojem odhodu. Zahvaljal se mi je v pismu za žertvovalnost, za ohranjenje svete česti in blagodejnega miru slabej ženskej, — za češčenje njegove sive glave — pa tudi rotil me je, da bi bil varh in mož tej, ki jo je umirajoč blagoslovil. Poleg tega lista je bila oporoka. Odkazal mi je vso knjižnico, vse zdravniške stroje, krasni anatomiški kabinet, različne starinske posebnosti, ki jih je bil v svojem življenji nabral — s kratka: vse, kar se tiče vede in umejnja. Drugo svoje imenje pa, ki je bilo veliko, zapustil je soprozi.

Ko sem bil oporoko prebral, pokleknil sem — še enkrat je iz serca vskipela mi in vroče proti nebu kipela mi molitev za večni pokoj tako blagemu človeku.

Znajte: nijsem odgovoril, temuč precej tistega dne sem bil na poti. Po noči in po dnevi sem se peljal neprenehoma — zmérom dalje. Deveto jutro je tisti črni pas, kateri je pred osmimi leti sè svojimi stolpi in kvišku kazočimi jambori potješil moje oči. Blezu ob desetih sem pridehtil v sobo gospé R. — našel sem sedečo na blazinjaku. Jasno-modro krilo, kakor zvezda nadi in dobrodejnosti, blisknilo je pred menoj. Vskriknila je, ko hitro me je bila zagledala, a jaz sem jej bil pri nogah in objemal roci in nogi.

Ko je bilo malo odjenjalo najino prvo razvnetje, omenila je: „Znala sem, da ta teden pridete. Gledite, pristavila je, „kar sem slekla černo obleko, zmérom nosim to-le krilo.“ Pritisnil sem jo k sercu, teden dni potlé pa je duhoven zedinil nama roki.“

„Ali je to tedaj ona?!“ — vsikrknili so vsi.

„To je ona,“ — poterdil je doktor in na persi pritisnil jokajočo soprogo. „Ali menite,“ — omenil je, „kedor ljubi tako, kakor sem jaz ljubil, — kedor terpi toliko, kakor sem jaz sterpel, ali bi mu bilo mogoče za mirno vestjo podati roko kakej drugej ženskej in pred božjim obličjem priseči jej ljubezen?!“

Vsi so okrog čestita zakonca stopili — v sercih s tistim zavzetjem, s tistim češčenjem, katero v nas vzbuja mogočna krepost in sreča — zaslužena na borišči in sè solzami. Kakor gotovo je poznanje samega največja umnost, tako gotovo je najkrepnejši tisti, kateri se zna zmagovati in tudi rés zmaguje se.

Poslovenil L. G.-Podgoričan.

Kraljevič in kraljevična.

(Ljudska pravljica. Čul na Dovjem Gr. J.)

Nekemu kralju je bilo napovedano, da bo njegovega sina veter odnesel. Da bi se to ne zgodilo, mu dá na vsako sprehajališče mnogo spremljevalcev, naj ga vedno deržé in varujejo, da ga veter ne odnese. Dolgo časa je preteklo in ni bilo še nikoli hudega vetra, tako da so že vsi pozabili na prerokbo in spremljevalci ga niso več na sprehajališči deržali, ampak zraven njega hodili. Večkrat se je to zgodilo, pa nikoli se ni nič hudega zgodilo. Tako se grejo nekega dne po navadi sprehajati; vse je bilo mirno, ni bilo veterca, ki bi bil pihljaj; solnce se je bilo že skoraj za gore skrilo in vesele ptice so že potihnile, vsi so brez skerbi; ali v tistem trenutku postane vihar, da se močna drevesa lomijo, tanka priklanjajo, ptice na vse kraje raznašajo in vsi spremljevalci na tla popadajo; kraljeviča pa veter visoko vzdigne in

kakor klisk odnese; ko drobno tico ga še vidijo in zdaj se zgubi izpred njihovih oči. Težko se zdaj vzdignejo in grejo povedat slabo novico starišem nesrečnega kraljeviča, ki se ne dajo več nikdar potolažiti. — Dolgo je že nesel veter kraljeviča po zraku in potem ga spusti v neki gozd; krog in krog je vse gosto obraščeno in tako temno, da svoje roke ne vidi; tù leži in ne vé, kaj bi počel. Ker je tema in goščava, ne more nikamor iti; ali tukaj prenočiti se boji divjih zveri, da bi ga ne stergale; kaj tedaj početi. Ko tako premišluje in se sem ter tje ogleduje, zagleda skozi gozd od daleč svetlo luč; hitro vstane in gre proti kraju, od koder svitloba prihaja; težko prilazi do kočé, terka in prosi, da naj mu odprejo in ga prenočé. „Kdo je?“ vpraša oseba v kočii ter počasi duri odpre. Ko lepega mladenčá vgléda, ga hitro za roko prime in noter pelje. On tù vse pové, kaj se je z njim zgodilo. Bile so pa v ti borni bajti tudi tri druge osebe ženskega spola, ena drugi prav enake. Ko neha govoriti, mu reče starka: „Prav je, da si prišel in dobro boš imel pri nas, če nam boš dobro služil; tukaj imaš in okrepejš se, vem, da si od dolzega popotovanja že lačen.“ On si ne da to dvakrat reči, hitro seže po tem, kar mu je starka napravila. Ko se je zadosti okrepejš, mu reče babulja: „Zdaj pa poglej, kaj boš jutri delal;“ odpre duri in pokazavši s perstom na veliko veliko njivo zrelega žita, mu reče: „To žito boš jutri požel in v snope zvezal,“ in poda mu lesen serp. Ves prestrašen vzame serp in ne upa besedice ziniti. Kmalu potem grejo spat. Zjutraj na vse zgodaj vstane in hiti na polje, poskuša žeti ali serp še bilke ne odreže, verže ga tedaj od sebe in žito z rokami puli. Ali ko solnce že najviše stoji, on še toliko ni podelal, da bi mogel hišo na tem kraju zidati. Poldansko solnce in nenavadno delo ga tako utrudita, da se omotičen na tla zgrudi. Ko se zopet zavé, vidi zraven sebe najmlajšo izmed tistih žensk, ki so v rečeni kočii prebivale; prinesla mu je južino, da se okrepejš. Ko ga vidi onemoglega in utrudenega, se ji v serce usmili in ona mu reče: „Ne trudi se brez potrebe; nikar ne žaluj, če si ravno daleč od svojih staršev in prijateljev; tudi jaz sem kraljevega rodú. Šla sem nekega dne po zeleni trati v hladni log cvetlice brat. Ker bi bila rada vedno lepše dobila, zmiraj naprej grem in tako daleč zajdem, da nazaj ne znam. Od dolge in nenavadne hōje trudna sedem v senco košatega hrasta ter zaspim. Ko se zbudim, vidim zraven sebe to starko stati, spravlja me s seboj, jaz pa se branim. Ali ker mi le vedno prigovarja ter žuga in ker že noč prihaja, na zadnje vendar ž njo grem. Že dve leti živim med njimi brez priložnosti, da uidem. Kmalu od konca spoznam, da so copernice; tudi jaz sem se že nekoliko od njih naučila. Kakor sicer le mene za delo rabi, tako me tudi danes pošlje, da ti jesti prinesem. Vidim, da če ravno še tako hitiš, vendar takemu delu kos nisi, hočem ti pomagati. Stara copernica bo mislila, da si sam toliko podelal in s tem ji boš močno dopadel. Potem ti bo dala še več družih del; če boš vse srečno doversil, te bo zadnjič oženila z eno izmed nas, mene in svojih hčer, ki ste meni prav podobni. Če mi tedaj obljubiš, da boš mene izvolil, ti bom vse sama podelala med tem, ko boš ti južinal; od unih dveh me boš pa lahko spoznal po ti-le pikici na licu. Dala ti bo zvito ruto v roko, v katero jo boš vergel, tisto boš za nevesto dobil. — Kraljevič z veseljem v to dovoli ter se pripravi južinat. Še ni dojužinal, bila je njiva že vsa požeta in žito v snope zvezano. Ko dojužina, kraljevična nazaj gre, on se pa v senco vleže in cel popoldan leží. Ko zvečer v kočii pride, ga vpraša starka: „Ali si podelal, kar sem ti ukazala?“ Potem pogleda na požeto

njivo ter reče: „Dobro si delal, ti si nam že po volji; zdaj pa poglej, kaj boš jutri delal. Tamkaj vidiš ribnjak, to vodo moraš jutri s tem rešetom čisto izmetati.“ Potem večerja in gré spat. Druzega dne ga babulja prav rano na delo pokliče. Ko blizo ribnjaka pride, se hudo vstraši, ker ni mislil, da je tako velik in že dvomi, ali bo mogla kraljevična to podelati. Začne tedaj z rešetom vodo izmetavati; ker pa nič v njem ne ostane, popusti in se kakor poprejšnji dan v senco vleže. Opoldne pride zopet kraljevična z južino; komaj je bil na pol zjužinal, bil je ribnjak že suh. Ko zvečer nazaj pride, ga zopet starka pohvali, da dobro služi. Pokaže mu zdaj delo za tretji dan. Stal je pred kočo gozd, v katerem so stoletna drevesa stal. „Ta gozd,“ mu reče, „moraš jutri posekati, če hočeš živ ostati!“ in podá mu leseno sekuro. Kakor poprejšnji dan, spravi se tudi danes na delo, ali danes ima že tako zaupanje v kraljevično, da se ne boji, da bi ne mogla tudi temu delu kos biti. Zato ne poskuša, kakor včeraj, saj bi bilo le prazno delo, ampak mirno čaka do poldneva, da kraljevična pride. V trenutku zgine gozd, kakor da bi ga bil popihnil. Ko zvečer v kočo pride in starka vidi, kako dobro je vse opravil, mu reče: „Ker vidim, da si v naši reči že dobro izurjen, pa si izvoli eno izmed teh treh deklet, katero hočeš; tukaj stoje vse tri, verzi ta robec v tisto, ktera ti je najbolj všeč.“ Kraljevič vzame robec, gre nekaj časa gori in doli in zastonj poskuša jih razločiti, zadnjič vendar ugleda omenjeno pikico na licu kraljevične in na-njo verže robec. Vesela se objameta, une dve pa zavidno gledate, posebno se pa starka huduje, da ni eno izmed njenih hčer izvolil in nič več ga nobena lepo ne gleda.

Tako preteče nekoliko dni; jeza še ni popolnoma potihnila. Starka in njeni hčeri se grejo sprehajati, bukve coperniške pa domá popusté, kar se še nikoli ni zgodilo. Kraljevična jih ugleda na polici, hitro jih sname, k sebi stisne in reče: „Zdaj pa le glejva, da pete odneseva, zdaj ali pa nikoli. Nihče nama nič ne more, ker imava bukve pri sebi.“ Hitro se napravita in pobegneta. Ko copernice nazaj pridejo, najprej starka zapazi, da bukev ni, berž si misli, kar se je res zgodilo; zato urno pošlje mlajšo hčer za njima, da jih nazaj pripelje. Dolgo mora hoditi, preden da jih zagleda. Kraljevič se oberne in strahu ostermi, ko copernico vidi: „Zdaj sva pa z gubljenja; poglej, kako za nama hiti, kmalu bomo vkup.“ Kraljevična pa reče na to: „Nikar se ne boj, ta nama nič ne more škodovati, midva imava večji moč, ker imava bukve pri sebi; jaz bom drevo, ti pa jabelko,“ in glej, kjer sta pred onadva stala, tam je zdaj drevo in jabelko na njem. Ko copernica to vidi, se žalostno verne, ker razvidi, da nič ne more opraviti. Doma jo vpraša mati: „Ali si jih pripeljala?“ „Jaz ne vem,“ se izgovarja dekle, „kako je to, pred sem jih sicer videla, ali ko blizo pridem, ne vidim družega, ko drevo in jabelko na njem.“ „O ti neumno dekle!“ jo okrega žena, „ali nisi mogla jabelko utergati, drevo bi bilo pa samo šlo. Naglo pošlje staršo hčer za njima; ali med tem una dva toliko naprej prideta, da jih še le drugi dan od daleč zagleda. Kraljevič vedno v strahu, da bi jih kdo ne zatekel, ozira se in tudi takrat prvi zagleda copernico. Zdaj se še bolj vstraši, kakor popred in reče: „Kaj bo pa zdaj, zdaj gre pa starša copernica, ta je že bolj modra.“ Ali kraljevična ga zopet potolaži ter pravi: „Nič se ne boj, jaz bom cerkev, ti pa mašnik,“ in naenkrat se spremenita v cerkev in mašnika.

(Konec prihodnjič.)

Lov na tigra.

(Spisal J. P.)

Lov na tigra je vedno v zvezi z veliko nevarnostjo in malokdaj se konča brez človeške žertve. Tu hočemo popisati lov na to kervoločno žival iz okolice Hiderabad v južni Indiji, o katerem neki lovec tako-le pripoveda:

„Zvedeli smo, da se po Dšunglah tiger skriva, in jaz hitim pridružiti se lovcem, ki so sklenili kervoloka poiskati v njegovem gnezdišči. Dan dogovorjenega lova se približa, in naši sloni so nas čakali pred vratmi rezidentovega stanovišča. Na enem je sedela tropa indijskih muzikantov, ki so imeli saboj različne hrumeče instrumente; drugi je nosil cele zaboje različnega streliva, da bi ž njim tigra pregnali, ko ne bi hotel priti iz svojega skrivališča; na drugih slonih so bile napravljene majhine lope za lovce, ki vže niso bili več mladi in dovolj gibčni za tako ježo; kar nas je bilo mladih pa smo zasedli živali, ki so bile samo z debelimi lepo tkanimi tepihi pogrnjene.

Vsakteri izmed nas je bil oborožen z bodalom in dvema puškama. Sloni pokleknejo na prednja kolena, da bi nam bilo lože na-nje zlesti, kornaki (gonjači) oboroženi z ostmi vsedejo se živalim za vrat, in cela karavana jame se pomikati dalje. Kakor mora človek precej izurjen biti, ako se hoče vzdržati na nogah verh ladije, ki jo zibljejo valovi, tako je treba tudi pri taki ježi večkratne vaje, predno je mogoče terdno sedeti na dirjajočem slonu. Jaz bi bil kmalo dobil morsko bolezen in grozno sem bil zdelan. Pa skušnja me je učila, da je najbolje, da se pustim guncati na herbtu, kakor se je slonu poljubilo. Med potjo je bilo treba prebresti precej globoko reko. Moj slon plane v vodo, zgubi kmalo pod seboj tla, in jaz sem vže mislil, da bo treba za vselej se odreči sladkostim tega sveta, ker je bil vže tepih, na katerem sem sedel, pod vodo, ter je ohabna žival samo glavo še molila iz vodé, z ušesi enako z vesli brodila vodó, rilec pa naravnost kviško deržala.

Ko pridemo v bližnjo vas, ležalo je dete sredi pota; mislil sem vže, da ga bo slon pomandral sè svojo težko stopinjo; pa ta ga lahko dvigne z rilcem ter ga posadi na streho bližnje hiše. Ta dokaz slonove ljubezni do otrok, katero sem čul tolikokrat hvaliti, me je jako razveselil, pa kmalo na to me zgrabi jeza, ko vidim, da je neki kornak brez vzroka svojega slona z ostjo na glavi do kervi ranil. Žival je to pohlevno terpela, pa kmalo sem zvedel, da razžaljeni slon osvete ne pozabi ter da le ugodnega časa počaka. —

Konečno pridemo k džunglam in muzikanti začno trobiti in bobnati; mi se razstavimo v verste in lov se prične. Trajalo je četert ure, da smo prišli zveru na sled. Konečno nam naznani strel, da so ga izpodili iz ležišča, in kmalo ga vidim derviti naravnost proti nam. Mi na tleh in naši pajdaši na slonih h kratki vstrelimo. Ena kroglja ga zadene, druge se križajo, po sreči nas nij nobena zadela. Ranjena zver se oberne ter zgine v džunglah. Med tem ko je večina lovcev tigra preganjala, slišim jaz nakrat v strani presunljiv krik. Takoj ukažem mojemu kornaku tjekaj pognati in kmalo zagledam strašen prizor: Kornaka, ki je prej svojega slona tako neusmiljeno ranil, zgrabil je ta z rilcem, treščil ga z vso močjo ob tla ter ga pomandral. Ko pridem blizo, bilo je kornakovo truplo samo še kervava kepa. Slon končavši svojo osveto pobere jo naravnost domu.

Ves osupnjen grem nazaj k svojim tovarišem, kjer se je začel nov prizor: Tiger nij hotel več iz zatišja priti,

začeli so metati rakete v goščavo, da bi ga spodili. Po nesreči se džungle vnamejo, požar se vedno dalje širi in neki slon strahu preplašen, nij hotel več z mesta; lovci so morali ž njega poskakati, da se rešijo. Plamen je začel krog in krog švigati, konečno plane slon, ves divji zarad bolečine, z neznanskimi koraki iz goščave, beži proti reki, pa komaj pride na drugo stran, zgrudi se z bolestinim krikom na tla — bil je mertev. Med tem se je ogenj vedno dalje širil. Vse živali, tudi kače, skušale so na vse kraje ognjenemu morju ubežati; konečno se pokaže tudi tiger, dobi še eno rano, pa vendar nam ubeži proti vasi. Vse hiti za njim, kmalo pa se čujeta dva poka, mi hitimo proti dotični strani ter kmalo dobomo našega sovražnika, katerega je krogla nekega kmeta ubila. Ležal je na tleh nepremakljivo in vsi smo mislili, da je mertev, nakrat pa plane kviško, pripravi se na poskok, in eden naših tovarišev, ki se mu je po nepazljivosti preveč približal, imel je jedva toliko časa, da se je skrnil pod slona. Mi drugi vsi učinimo taisto, in naši sloni dvignejo, kakor bi nas hoteli s tem pomiriti, grozeč svoje rilce kviško. Tiger je bil nekaj časa v zadregi, nij vedel katerega plena bi se lotil, konečno pa ves v obupu plane na slona, ki je nosil muzikante. Začuje se divje vpitje in videli smo, da je tiger nekemu bobnarju nogo raztergal. V persi zasajeno mu bodalo je pomagalo, da je nesrečnega spustil, v tem trenutku pa ga zgrabi slon, katerega je tiger s kremplji opraskal, z rilcem ter ga verže strašno visoko kviško. Ko na tla pade bil je popolnoma mertev, pa hudobnež se je dovelj maščeval, kajti zobje preganjane tigre so strupeni, in ubogi bobnar je kmalo umerl.

Jaz sem si mislil takošen lov zanimiv, nikakor pa nijsem pričakoval tako kervavega prizora. Pomandran kornak, razmesarjen bobnar, živ sežgan slon, to je bilo preveč strahu za-me, da bi bil še kedaj želel vdeležiti se takega lova.“

Čertice iz ljudskega gibanja na kmetih.

(Spisal L. F.)

(Konec.)

Najrodovitniša leta so bila v preteklem stoletju: 1784, 1794, 1796 s 50—54; potem 1756, 1782, 1786, 1788, 1789, 1790, 1791, 1792, 1793, 1795, 1798, 1799 s 40 do 46 rojenčkov.

Manj od 20 rojenčkov je bilo v letu 1702, 1706, 1711, 1712, 1713, 1715, 1734, 1739, 1742.

V tekočem stoletju je bilo najrodovitniše leto 1818 s 54 porodi in najslabejše 1838 s 17 porodi.

Razdelimo porode na 180 hiš: pride od l. 1721 do 1800 ali v 80 letih na eno hišo 14·57 porodov in na leto 0·182 ali v 6 letih 1·09; od l. 1801 do 1870 ali v 70 letih na eno hišo 13·34 porodov in na leto 0·19 ali v 6 letih 1·14.

Omeniti je, da je le od l. 1790 do 1830 bilo 180 hiš; zdaj jih ni več in popred jih ni bilo toliko.

Gledé spola

bilo je 1701 do 1800: 1510 fantov 1514 deklet zakonskih, 36 fantov 42 deklet nezakonskih. Od 1801 do 1870 1141 fantov 1058 deklet zakonskih, 105 fantov 94 deklet nezakonskih; v preteklem stoletju prevagajo dekleta za 4 zakonske 6 nezakonskih, v tekočem stoletju pa fantiči za 83 zakonskih 8 nezakonskih.

S tem razmerjem je božja previdnost poravnala več nevarnosti preteče moškemu spolu v tekočem stoletju.

V katerih mescih se jih največ rodi?

Po dvajsetletnem povprečju se je rodilo od 1853—1872

mesca	januarja . .	26 fantičev	18 deklic	— vkup	44
"	februarja . .	25	22	"	47
"	marca	32	20	"	52
"	aprila	25	31	"	56
"	maja	28	29	"	57
"	junija	26	20	"	46
"	julija	26	26	"	52
"	avgusta	27	23	"	50
"	septembra . . .	17	32	"	49
"	oktobra	17	28	"	45
"	novembra . . .	27	27	"	54
"	decembra . . .	25	21	"	46
		301	297	"	598

Torej so mesci marc, april, maj, juli, avgust, november najrodovitniši.

C. Merliči.

Iz preteklega stoletja

V desetletji	Merliči nad 10. letom			Merliči pod 10. letom			Skupno število
	moških	žen-skih	vkup	fant-je	dekli-ce	vkup	
1731—1740	58	48	106	49	48	97	203
1741—1750	39	64	103	36	29	65	168
1751—1760	48	52	100	33	38	71	171
1761—1770	55	54	109	54	57	111	220
1771—1780	67	53	120	47	48	95	215
1781—1790	53	55	108	61	81	142	250
1791—1800	85	92	177	92	108	200	377
V 70 letih	405	418	823	372	409	781	1604

V tekočem stoletju.

	Merliči nad 5. letom			Merliči pod 5. letom			
	moških	žen-skih	vkup	fant-je	dekli-ce	vkup	
1801—1810	63	61	124	64	71	135	259
1811—1820	47	85	132	78	62	140	272
1821—1830	61	76	137	52	54	106	243
1831—1840	87	86	173	53	40	93	266
1841—1850	75	82	157	64	38	102	259
1851—1860	76	71	147	55	53	108	255
1861—1870	70	88	158	50	53	103	261
V 70 letih	479	549	1028	416	371	787	1815

V preteklem stoletju pride počrez na leto 11·76 merličev nad 10. l. in 11·17 merličev pod 10. l., vkup 22·93.

V tekočem stoletju pride počrez na leto 16·1 merličev nad 5. l. in 11·28 merličev pod 5. l., vkup 27·4.

V ravno tem času — to je od l. 1731—1800 je bilo rojenih 1160 mošk. 1185 žensk., vkup 2345 in pomerlo 777 mošk. 827 žensk., vkup 1609, torej se je več rodilo kakor umerlo 741 oseb.

V tem stoletju od l. 1801 do 1870 se je rodilo moških 1246, ženskih 1155, vkup 2401 in zamerlo " 895, " 920, " 1815

" 351, " 235, " 586
torej 586 več rodilo, nego umerlo. V 140 letih bi se bilo prebivalstvo pomnožilo za 1327 duš, ali za vsako leto za 9·5 duš.

krasnej obleki izmed omikanih krogov. Omenjeni človek se obrne rekoč: „Gospá, dovolite mi samo nekaj minut še, da imam klobuk na glavi, kajti ko bi se sedaj odkril, bi marsikdo lahko napéno mislil, da sem vas pozdravil.“

* **Javni govornik.** Neka gospá, ki je bila v Parizu v operi, vidi gredé iz gledišča pri durih stati znanega govornika. Oberne se k njemu rekoč: „Ah gospod, vi ste jako izverstni javni govornik in vem, da je to vaš največi ponos?“ „Da, da, milostiva gospa,“ odverne ta, kateremu je bila ta pohvala všeč, „ali vam morem s svojimi slabimi močmi kje postreči?“ „Da, da; prosim, bodite tako dobri in pokličite mojega kočijaža.“

* **Goljufani skopuh.** Star skopuh je imel psa, ki mu je po noči hišo stražil, da bi mu nihče zakladov ne ukradel. Pa starec je kmalo zapazil, da pes ne čuva dobro ter le redko laja, ako mu dá zvečer dosti jesti. Da bi psa navadil na boljše čuvanje, pusti ga cel dan stradati. To je pomagalo. Pes, ki ga je terla lakota, lajal in tulil je celo božjo noč tako neizrečeno, da sosed župan nij mogel spati. Ker je vedel, kaj je vzrok pasjega tuljenja, verže vsako noč skledo kosti na dvorišče, kjer je stražil skopuhov pes. Temu je bila večerja všeč in molčal je celo noč. Skopuh dolgo nij vedel, kaj to pomeni, da pes vedno molči, zato si je prizadeval to reč pozvedeti. Takoj drugi večer gre na dvorišče ter čaka ondi, kaj bode. Jedva začne pes lajati, ko se vspó iz županovega okna kosti na dvorišče. Skopuh to videti, sklene zanaprej psa odpraviti ter rajši sam kosti porabiti. Drugo noč gre sam na dvorišče ter jame posnemati pasje lajanje. — Čez nekaj časa res prileté kosti z okna in skopuh se je na tihem veselil svojega vspeha, ki mu je naklonil nov dobiček. — Pa župan je kmalo spoznal, da je sedanji glas od prejšnjega različen, da stari skopuh sam laja posnemajoč glas svojega psa, ter da sam gloda kosti. Odslej župan nij več metal kosti na dvorišče in skopuh se je zastonj trudil cele noči tuleč pod oknom. Konečno pa je spoznal, da se župan nikakor več ne dá omečiti, da je vse njegovo prizadevanje zastonj, zato si je zopet preskerbel psa, ki mu je stražil hišo.

* **Otroci govore resnico.** V nekem mestu so praznovali ženitovanje neke bogate grofinje in mladega oficirja. Nekaj dni pred zaroko je napravil oče mlade neveste malo pojedino, h kateri je bil povabljen tudi duhovnik, ki je pozneje mlada zakonska poročil. Med pogovorom praša duhovnik nevestinega očeta, katere besede iz svetega pisma naj bi bile podlaga pridigi poročni dan. Niti oče, niti zarocenca niso imeli o tej zadevi nobene posebne želje, kar se oglasi desetletni brat nevestin rekoč: „Gospod župnik, veste kaj, potem pridigovajte o besedah sv. pisma: Oče odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo.“

Družba sv. Mohora.

(Konec.)

Razpis družbinih daril, katerega smo priobčili v zadnjem listu, naj danes nekoliko razjasnimo. Pervič prosimo pisatelje, ki mislijo tekmecevati za eno ali drugo darilo, naj si zberó prédmet, kateri, kar je le mogoče vstreza vsem udom ali podučuje vsaj večino družbenikov. Povesti, razglašene po družbinah Večernicah ali podučnega spisa, natisnjene po družbinem Koledarju, ne prebira le peščica ljudi; temveč sestavek gre od roke do roke, njega prebira nad 20 tisoč rojakov. Naj si zlasti mladi pisatelji tega nikdar ne pusté izpred očí! Gledé rokopisov ponavljamo, da je družba z bolj obširnimi povesti za leta in leta oskerbljena; tem težje pogreša

jedernatih krajših spisov, zlasti humorističnih, ki seveda mravnosti žaliti ne smejo. Isto tako ustrezajo kratke pesmi didaktičnega zapopadka. Drugič opomnimo tekmovalce, naj rokopise pošljejo ob pravem času t. j. gotovo do 1. novembra. Imenu v zapečatenem listu naj dostavijo stanovanje in zadnjo pošto ter ob enem določijo, kaj z rokopisom, ako ne bi ga družba sprejela. — V zadnji odborovi seji se je razgovarjalo tudi o rokopisu prof. dr. Šubiča: „O telegrafiji“. Vsi presojevalci so pripoznali, da je razprava sama o sebi po vsem izverstna in doveršena; vendar niso se upali odboru predložiti, naj družba rokopis sprejme in natisne. Povod temu nasvetu je, da naše prosto ljudstvo o temeljnih pravilih magnetike in elektrike ni še dostojno podučeno; pri vsem trudu, s katerim si je slavni gospod pisatelj prizadeval, stvar popularno in z izverstnimi podobami razlagati; ostala bi razprava vendar-le večini družbinih udov preveč znanstvena, tedaj nejasna. Iz tega razloga je odbor sklenil, da se rokopis g. pisatelju verne. Tudi o rokopisih: „Pomladančnice“ — povesti za slov. dekleta, „Sulamita“ in „Stari dobri časi“ je obveljal predlog, da se izročé pošiljalcu. Enoglasno pa je bil sprejet prav po domače razlagan poduk o „novi metrični meri in vagi,“ katerega je sestavil g. J. Verhovec. Rokopis: „Krona nebeška,“ poslovenjen po sloveči Stögerjevi knjigi: „Die Himmelskrone,“ — je izročén presojevalnemu odseku.

Razne novice.

Duhovske spremembe v Kerški škofiji: Glavna mestna fara v Celovcu je podeljena č. g. Fišerju, fajmoštru v Kneži in mestna fara v Velikovcu č. g. J. Šluetu, fajmoštru v Št. Kocjanu, ki ob enem postane dekan za Velikovski okraj. Č. g. provizor v Ljubnem J. Štefaner je prestavljen v Šmartno na Polji in na njegovo mesto gre č. g. Payer, provizor v Pölling-u. Umerl. je č. g. J. Šöfman, kurat v Šmartnu. R. I. P.

Milostljivi g. knezoškof bodo od 17. do 26. t. m. obiskovali sledeče fare: 17. maja Hohenfeld. 18. Löling. 19. Št. Lenart-Škofiče-Preblje. 20. Rihenfels-Št. Peter. 21. Breitenegg-Theisenegg. 22. Wolfsberg. 23. Št. Jedert in Hom-Vogerče. 24. Pliberk. 25. Klobasnico in 26. Doberlovas-Kazaze.

Ljubljanski škof. Kakor smo iz zanesljivega vira zvedeli, dobili so tukajšnji korar in prošt dr. Valentin Müller, predsednik družbe sv. Mohora, iz Dunaja poročilo, da bodo imenovani za knezoškofa v Ljubljani. Pa koj po sprejetvi tega sporočila so se prošt odpeljali na Dunaj, da bi to visoko čast, če je še mogoče, od sebe odvernil.

Svetovna razstava na Dunaji je bila 1. t. m. po Njih Veličanstvu cesarji slovesno odperta. Nazoči so bili pri tej slovesnosti mnogi visoki gostje, med drugimi prestolna naslednika pruski in angleški. V velikanskem poslopju so tu različni izdelki in stvari iz vseh krajev sveta na ogled razpostavljeni. Obiskovali bodo razstavo, ki bode 6 mesecev trajala (t. j. 1. maja do konca oktobra t. l.), ne samo prebivaltelji evropskih deržav, ampak pričakuje se tudi obilno obiskovalcev iz Amerike, Azije in Afrike.

Nemški cesar biva zdaj v Petrogradu, kamor je z Bismarkom šel ruskega cara obiskat. Novine vejo veliko povedati o prijateljski udanosti obeh vladarjev. Pa kaj pomaga, da si vladarja prijazno roke podajata, ljudstvo prusko in rusko nikoli ne bosta sprijaznila. Pozneje se oba vladarja peljeta k svetovni razstavi na Dunaj.

Št. Jakobska posojilnica v Rožu. Ravno bo 10. t. m. pol leta, kar je ta kmečka posojilnica začela svoje

delovanje in že kaže denarstveni zapisnik nad 15.1000 gld. prejemkov in nad 30.200 gld. vsega premeta.

Volilcem v poduk se tiskate v tiskarnici družbe sv. Mohora dve knjižici, namreč: „*Politični katekizem za Slovence*“, in „*Wegweiser für die Wähler*“, obe knjigi v duhu avstr. pravne stranke. Pervo je spisal naš rodoljub, profesor in deželni poslanec Andrej Einspieler in obsega: 1. Kaj mora vsak politično poučen Slovenec vedeti? 2. Kaj mora vsak pošten domorodec storiti? 3. Poduk, kako se morajo volilci pred in pri volitvah obnašati? itd. Živo se ta knjižica priporoča vsem slovenskim volilcem.

Dohodki družbe sv. Mohora za leto 1873.

Na novo so pristopili dosmertni udje:

457. Gorišek Ana, dekle v Zatičini	gld. 15.—
458. Korelec Marija, dekle v Zatičini (I. pol.)	„ 8.—
— Gašpari Karolina, gospa v Rakeku (II. pol. št. 416)	„ 8.50
— Korinčič Ana, kmetica v Dreženci (II. pol. št. 417)	„ 8.—
459. Skubin Urša, kmetica v Dreženci	„ 15.—
460. Zupan Miha, kaplan v Leskovcu	„ 15.—
461. Kramer Konstancij, posestnik v Žolcpathu	„ 15.—
— Gaberščik Miha, pos. v Gaberjah (II. pol. št. 415)	„ 8.—
462. Pintar Matevž, dijak v Zalemlogu	„ 15.—
— Flander Blaž v Orehku (št. 442) plačal še II. polovico	„ 7.—
463. Šavperl Franc, nadg. sin v Jarenini	„ 15.—
464. Brimšek Jožef, kupčevalec v Terstu	„ 15.—
465. Sevšek Ana v Celji	„ 15.—
— Biser Andrej, stolni kaplan v Celovcu (II. pol.)	„ 8.—
466. Dr. Mencinger Janez, odvetnik v Kranji	„ 15.—
467. Vrečko Matevž, župnik v Jurjevem klostru	„ 15.—
— Rajna Vihernik Ana v Gotovljah je družbi volila	„ 2.—

Letnino so poslali:

Čč. gg. L. Albreht, župn. v Dobu 43 gld. 90 kr.; J. Hofstetter, dekan v Postojni 81 gld. 80 kr.; A. Carli, kapl. v Mirnu 41 gld. 30 kr.; prevzv. g. J. Dobrila, biskup v Poreču 60 gld.; dr. V. Nemeč, prof. v Celovcu 2 gld.; B. Lesjak župnik v Štebnu 24 gld.; A. Žičker, župnik v Dolu 71 gld. 50 kr.; Fr. Zmazek, kapl. v Št. Petru 36 gld.; A. Hajšek, župnik v Makolah 35 gld.; A. Puc, kpl. v Gradu 3 gld.; Fr. Pirc, fužinar v Kropi 4 gld.; J. Zorec, župn. v Mengšu 70 gld. 50 kr.; A. Drobnič, župnik v Knežaku 11 gld.; J. Škerjanec, kapl. v Ternovem 53 gld. 20 kr.; Fr. Šabec, tergovec v Podgradu 45 gld. 30 kr.; J. Košar, kapl. v Šoštanji 68 gld. 50 kr.; J. Jarc, župn. v Dolu 65 gld.; J. Sorc, kpl. v Moravčah 69 gld. 40 kr.; A. Božič, kurat v Otlici 23 gld.; Š. Gaberščik, začasni kurat v Ajdovščini 18 gld.; Ig. Okorn, župnik v Senožečah 21 gld.; A. Fišer, kapl. v Vuzenici 56 gld. 10 kr.; A. Brežan, župnik v Djekšah 32 gld. 80 kr.; J. Božič, duh. v Kortah 9 gld.; B. Rosbaher 3 gld.; J. Čibašek, župn. v Turjaku 6 gld.; J. Mavčič, župn. pri sv. Tomažu 118 gld. 50 kr.; V. Božič, župnik v Pokerčah 20 gld.; F. Rath, župn. v Frajhamu 46 gld. 70 kr.; V. Legat, župn. v Borovljah 37 gld.; M. Dolinar, župn. v Slivnici 43 gld. 80 kr.; J. Kunce, kapl. v Svetinjah 43 gld. 30 kr.; M. Fric, župn. pri sv. Miklavžu 36 gld.; Mariborsko semenišče 70 gld. 70 kr.; Duhovnja v Št. Ivanu 18 gld.; V. Orel, fajm. v sv. Križu 70 gld.; M. Globočnik, fajm.

v Ribnici 65 gld.; M. Koršič, župnik v Kviškem 163 gld. 10 kr.; A. Lušin, kpl. v Selcah 97 gld. 50 kr.; M. Perdih, vikar v Livku 38 gld.; P. Režek, kaplan v Kerki 53 gld.; M. Pirc, stolni vikar v Gorici (II. poš.) 170 gld.; A. Turak, župnik v Portolah 5 gld.; Fr. Pevc, 1 gld.; Mica Kos 1 gld.; L. Vojska 1 gld.; T. Zupan, katehet v Kranji 11 gld.; M. Šmid 1 gld.; G. Križnik 4 gld.; Bl. Gerča, subsid. v Reifenbergu 59 gld. 20 kr.; Fr. Černe, župn. na Občini 47 gld.; J. Mervec 2 gld.; J. Pajtler 1 gld.; A. Flander 3 gld.; J. Ferk 1 gld.; J. Obersnel 1 gld.; J. Macák 1 gld.; M. Pušl 2 gld.; Fara Podbrezje 26 gld.; M. Hribar in J. Leks 2 gld.; S. Wilfan, prošt v Novem mestu 191 gld. 40 kr.; Fr. Čebular, župn. v Povirju 34 gld.; Dr. Ripšl, župnik v Loki 23 gld.; A. Jekše, dekan v Kobaridu (II. poš.) 50 gld. 50 kr.; Kr. Kandut, župnik na Sp. Polskavi 26 gld. 80 kr.; J. Jereb, vikar v Orehku (II. poš.) 7 gld.; V. Tamše, kapl. v Kapelah 18 gld.; K. Jelušič 1 gld.; J. Krapež 1 gld.; J. Kogej, dekan v Idriji 232 gld. 50 kr.; J. Razboršek, kaplan v Dobrepoljah 46 gld. 30 kr.; J. Janah, učitelj v Št. Štefanu 7 gld.; Lj. Vodopivec vikar v Čez-Soči 5 gld.; A. Wolf, dekan v Kanalu 183 gld. 70 kr.; A. Gregorčič, vikar v Libušnji 71 gld. 80 kr.; T. Kramer, župnik v Dornbergu 24 gld.; J. Brence, duhoven v Dutovljah 82 gld.; J. Sovdat (II. poš.) 3 gld.; F. Vigele na Z. Bistrici 7 gld.; V. Matjan, župnik v Risanu 43 gld.; Gr. Jakelj, kaplan v Zatičini 79 gld. 10 kr.; J. Tutek, dekan pri sv. Lenartu 364 gld. 20 kr.; D. Meško, kaplan v Št. Petru poleg Radgone 135 gld. 90 kr.; M. Rubin, župnik pri Kapeli 64 gld.; A. Stranjšak, kurat v Veržeji 32 gld.; P. Svetlin, admin. v Avberu 19 gld. 70 kr.; J. Vidmar, duhoven v Podkrajji 24 gld.; L. Urbanija, farni predstojnik v Ambrusu 43 gld.; A. Muršec, kaplan v Lučah 13 gld.; J. Böheim, kaplan v Laškem tergu 182 gld. 60 kr.; J. Hanžič, župn. pri sv. Duhu 4 gld.; Bl. Lenček (II. poš.) 2 gld.; J. Bonner, dekan v Verhniki 129 gld. 26 kr.; Dr. Fabris, dekan v Buzetu 17 gld.; Županija pri sv. Antonu 4 gld.; D. Grobelnik 2 gld.; J. Sodnik 2 gld.; J. Šuman 1 gld.; K. Klinar 1 gld.; J. Kastelec 1 gld.; J. Steklasa 1 gld.; J. Nabergoj, pos. v Proseku 21 gld.; J. Simonič, kaplan v Št. Lorencu 36 gld.; J. Tomel, duh. pomočnik v Hinjah 44 gld.; E. Jetmar, župnik v Mohličah 6 gld.; Bl. Ambrožič 1 gld.; J. Koler, župn. v Brezi 9 gld.; J. Stibere, farni oskerbnik v Šmarjeti 17 gld.; A. Stajdohar 1 gld.; J. Jan, dekan v Dolini 122 gld. 40 kr.; A. Eichholzer, župnik v Ločah 10 gld.; B. Burcar, kapl. v Pesnici 31 gld.; J. Lijavnik, prošt v Dobrlivesi 242 gld. 60 kr.; A. Balon, župnik na Polzeli 17 gld.; J. Marušič, vikar v Nabrežini 20 gld.; V. Pušavič, dekan v Jelsanah 28 gld.; A. Merva 1 gld.; L. Mazek, duh. pomočnik v Zagorji 55 gld.; J. Gajšek, katehet v Brežicah 50 gld. 50 kr.; Fr. Stupica, kaplan v Polhovem gradu 42 gld. 80 kr.; Fr. Heržič v Madjarevu 3 gld.; A. Mandelc, kapl. Škofji Loki 127 gld. 80 kr.; A. Juh, kaplan v Černicah 50 gld.; V. Plemel, župnik v Koroški Beli 20 gld. 30 kr.; L. Serajnik, dekan v Pliberku 204 gld. 70 kr.; T. Ravtar 1 gld.; Dr. J. Vošnjak, prošt v Ptujji 600 gld.; o. A. Velec, kapucin na Reki 39 gld. 10 kr.; Helena Pleško 1 gld.; P. Konje 1 gld.; Neža Hauptman 1 gld.; Ivan Hanžič 1 gld.; M. Križaj 1 gld.; Fr. Šabec v Podgradu 4 gld.; J. Blaznik 2 gld.; Bl. Gerča 2 gld.; Št. Kovacič 1 gld.; M. Absec, kaplan v Šmartnem 55 gld.; Št. Šprogar 1 gld.; Fr. Mercina, dekan v Št. Petru 126 gld.

(Dalje prihodnjič.)